

ישראל (הכלל) 20 167 (דברי)

שְׁמֵעֵתִי בְּשֵׁם הַיְבֵעַ שֵׁם טוֹב
 וְדַעֲהָהּ שְׁאֵמַר עַל פְּסוּק
 'בְּאִמְרָם הַמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוֹשׁ אִמְרֵי לְהִבְיֵא
 אֶת וְשִׁחֵי הַמֶּלֶכָה לְפָנָיו וְלֹא בְּאֵהִי
 וְתִכֵּן הַדְּבָרִים דְּבָרֵי קִדְשׁ כִּי בְּחִינַת
 הַקְּלִפּוֹת אֵין לָהֶם בְּחִינַת מְצִיאוֹת
 בְּעוֹלָם כִּי אִם דְּרָךְ הַלְבָשָׁה בְּאֵיהִי
 בְּחִינַתִּי, וְכִיּוֹן שְׁאֵמַר הַמֶּלֶךְ 'לְהִבְיֵא
 אֶת וְשִׁחֵי הַמֶּמֶרָה עַל קְלִפּוֹת נִגְד
 אֶסְתֵּר שְׁבִקְדֻשָּׁהּ, מְצִיָּה לְהִבְיֵא אֶת
 הַקְּלִפּוֹת עִרְם בְּלֹא לְבוּשׁ, וְלִכֵּן יֵלֵךְ
 בְּאֵהִי כִי מֵאֵין לָהּ לְבָא שְׁאֵין לָהּ שׁוֹם
 מְצִיאוֹת בְּחֵי אִמְצִיעֵית הַלְבָשָׁה. הַעֲנֵן
 עִמָּךְ וְלֹא כָל מִתָּא קְבִיל אֶת דְּבָרֵי
 הַקְּדוּשִׁים:

(אור המאיר מנילח חסרת ד"ה ותתקן)

21

עלמין כלתו בחדה, ואתהוירי בוציניו,
 ומותניו וברסון אשתכחו בכל עלמין, וכלא
 ברוח דקסרת.

לית מלה בעלמא למתני ליה
 לסטרא אחרא בר קסרת.

קסרת בוסמין קא מבטל כל רתתא ורוגוא
 דעלמא דלעילא ותתא.

22

שלא יצדק לומר זהו מלכות ולא א"ס ח"ו אלא המלכות ג"כ
 יש בה כח האין סוף. ולא זו בלבד אלא בדרך זו הוא חיות
 הספירות וחיות המרכבות וחיות המלאכים וחיות כל מעשה
 בראשית מן הנקודה הראשונה ועד האחרונה. והנה ואנה מצייה
 את כלם (נמיה טו ופ"ל רז"ל ואתה מהנה לכולם. וכן פ"י ואתה
 מצייה את כלם והכל ענין אחד. כי מאחר שהוא חיה אותם
 והמציאם מן האין יוכרח שישפוע ממנו ושואבים כלם ממנו
 חיותו ואחר שהוא מצייה אותם נמצאו שהוא מצייאם ומהוהם
 בכל עת ובכל רגע ובכל שעה. והנה מהנה ומצייה הכל ענין
 אחד לדב. ובענין הזה יובן ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה
 בראשית שהוא שפע השופע להחיותם ולהעמידם ולהצייבם
 בצביונם. ואם ח"ו יעלה על הדעת הסתלקות שפעו מהם כרגע
 יספו. ואינם אלא מתחדשים בסוד תדוש אורו והוא שפע נר
 שאינו פוסק אלא מתחדש כמימי הנהר שבכל רגע הם
 מתחדשים. ותחזור אל ענינינו כי הא"ס ממ"ה מושל בכלם כי
 עצמותו נוקב ויורד דרך הספירות ובין הספירות ותוך
 המרכבות ובין המרכבות ותוך המלאכים ובין המלאכים ותוך
 הגלגלים ובין הגלגלים ותוך היסודות ובין היסודות השפלים
 ותוך הארץ ובין הארץ וצאצאיה ועד נקודה האחרונה
 שבתהומות מלא כל הארץ כבודו. וזה כיון רשב"י בתיקונים
 (נכסמה ר"ג ע"ט) באמרו ועלת על כלא נהיר בעשר ספירן
 דאצילות ובעשר דבריאה ונהיר בעשר כחות דמלאכיא ובעשר
 גלגלי דרקיע ולא אשתני בכל אתר עכ"ל. ודקדק באמרו ולא
 אשתני, להשמר שלא נאמר שאחד שהוא מתפשט בשער הזה
 נמצא שהוא משתנה לפי שנוי הלובושים ח"ו לזה אמר ולא
 אשתני בכל אתר. ושאר דברי המאמר יתבאר בשער אבי"ע.

וזהו שנאמר, הפיל פור הוא הגורל, כי ענין
 הגורל הוא, שמקודם היו החלקים מעורבים,
 ואינו ניכר של מי הוא החלק מהחלקים, לכן
 מטילין גורל שיחברר כל חלק של מי הוא, ונמצא
 על ידי הגורל נפרדו החלקים, שכל אחד מהחלקים
 יודעין של מי הוא. וזה היה כאלו ננס פורים,
 שנחברר הרע לעצמו והטוב לעצמו, וכשאין ברע
 חלק טוב יש לו מפלה ונפילה גדולה, ולכן על ידי
 זה היה מפלת המן ושאר זרע עמלק. וכן ענין
 יום הכיפורים הוא על דרך זה לנכר הטוב מהרע,
 ולכן מטילין גורלות, (ויקרא טו. ח) גורל אחד לה'
 וגורל אחד לעוזאל, ועל ידי זה נכנע הרע מאד,
 כשאין בו חלק טוב.

23
עליו

ויעמד בין החיים ובין המתים
 ותעצר המנוחה, דכפית ליה (הקטורת)
 למלאך המות דלא יכל לשלטה כלל, ולא
 למעבד דינא.

ועניינם הוא כי כמו
 ש"ס וקדושה כן יש י"ס של הקליפות,
 ועוד יש בתוכם נאון אחד של קדושה
 המחיה אותם נסוד ומלכותו בכל משלה,
 אמנם יש חילוק אחד זיכיהם, והוא כי
 ה"י"ס של הקדושה הק"ף עצמות וכלים, הנה
 העצמות שהוא החיות המחיה אותם הוא
 מונבלע ומתעלם בתוכם וכח"ס צהקדמת
 התקוין אוהו וגרמיהו אוהו ומייהו חד
 כהו, ולכן מספרם הם עשרה בלבד שהם
 עשר ויעוהת המסכן, אמנם העשר קלי אין
 חיות הקדושה מונבלע בתוכם כי אין הקדש
 מתערב בחול, אמנם עומד למעלה מהם,
 ותשם מאיר ומחיה אותם מרחוק, וע"כ
 מספרם י"א וכח"ס צהורה צפרת תרומה
 (קס"ד ע"ג) צעניו עשתי עשרה ויעוהת כי כל
 המוסקיף גורע והכו זה, גם צירכנוהו שם
 בתקומו, וז"ס ג' כחי י"א שזכרנו.

24
אור

ולכן בחינת 'הק"ן' הוא 'חלבנה' שריחה דע (כרייתו וז'
 שעולה גם כן צ"ו עם הכולל, ובחינת 'הק"ן'
 שהוא עבודה זרה, מבטלת בפניות שחם בחינת
 'עבודה זרה', את עושי המצות מלקיים המצות בלא
 תערובת דבר גופני וגיאות הלכ"י, והפניות האלו
 הוא בחינת 'חלבנה' שיש בו ריח דע, וכמו שאירע
 בעת עליות נשמה בגן עדן שעשה מן הבעש"ט,
 ששאל שם מן הבעש"ט לאחד. מה עמך, והשיב לו,
 כי כשנותנין לי שכר המצות אזי יש להם ריח דע,
 מחמת שעשיתי הכל במניות.

גורל רגלים ומטעם זה כאשר ברצון הקדושה
 להכניע הקליפות תתלבש בהם כדי להכניעם. והענין כי על
 כזה נאמר עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. ודרשו בוזהר
 (משפטים ק"ד ז"ה) כי עת אשר שלט האדם, דא אדם בליעל איש
 און. באדם, דא אדם דקדושה. לרע לו, דאדם בליעל. כי עם
 היות שהוא שולט בקדושה דהיינו היות השפע נשפע בו ויראה
 מזה אליו איזה ריות, לרע לו הוא כי יתבטל ויוכנע. וראייה
 מהגרים שהם נשמות חסופות אליהם מצד הקדושה, ועל ידם
 הקב"ה מתקדש כענין יתרו שהיה כהן און ונתקדש הקב"ה על
 ידו באמרו עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלילים כנדרש שם
 בוזהר (ויחזק"ל). וכן השכינה ב' ניצוצות של ה"ס מתפשטת
 להתלבש ב' קליפות להכניעם ולהשפילם לקיים מה שנאמר
 (תהלים ק"ט) ומלכותו בכל משלה. והענין שאם היו הקליפות
 נמצאות בזולת הקדושה בתוכם א"כ חייב שכבר ימצא מקום
 שנאמר עליו אין זה במציאות האלהות ח"ו זה א"א מפני
 שהוא מחייה את כולם ואין לכל המציאות שבעולם מציאות
 וקיום זולתו כדפירשנו בשער סוד עמידתן פ"ח ולכן חייב
 התלבשות הקדושה בהקליפות ולא שיומשך מזה תועלת אל
 הקליפה אלא אדרבה לרע לו כדפ"י. וגילה לנו הרשב"י הדרוש
 הזה בתיקונים [תקונא ס"ט דף ק"ה]. אחר שבאר ה' קליפות
 בשמם אמר ואינן כתרין תתאין אינן קליפין לייס, ויי"ס מוחא
 בגזייהו. ואינן קליפין אינן מחיצה בין ישראל לאביהם
 שבשמים. באילין קליפין מתלבש קב"ה ושכינתיה לקיים
 בשכינתא ומלכותו בכל משלה ולקיימא ביה כי מלך כל הארץ
 אלדיב. אבל לעילא באתריה אתמר לא יגודך רע בו עכ"ל.
 הרי בפ"י שהעשר ספירות מתלבשות בעשר קליפות. וביאר כי
 ההתלבשות בהם יהיה על ב' פנים. הא' על דרך (איכה ג' מה)
 סכות בענן לך מעבוד תפלה ולפעול הדין על ידו בשעת
 חירום. והב' להכניעם. והיינו דהדר ואמר באלין קליפין
 מתלבש קב"ה ושכינתיה וכו'. ועוד בתקונים (מקווא י' ק"ד)
 ח"ל דהא דא לקבל דא ברא קב"ה. אבל כתרין תתאין אינן
 קליפין לגבי כתרין עלאין המתלבשין בהן י' אותן בגלותא
 למחזי כפרין תחתיו בו עכ"ל. והנה באר כי להיות שישראל
 בגלות והקליפות שולטים על ישראל ואפשר שיאבדו בגלותם
 ח"ו לכן הקב"ה מתלבש ב' ניצוצות ומתלבש בהן כדי

25

וגם מ"ש רז"ל, כי בימי הפורים נותנים
 לכל מי שפושט ידו. הענין הוא, כי הנבאי של
 צדקה, הוא היסוד, ובימי החול אשר הוא יסוד
 דו"א, צריך לראות למי נותן הצדקה. אבל עתה
 שהוא יסוד דאבא, הארה גדולה, אין להקפיד,
 אלא כל מי שפושט ידו נותנים.
 ומ"ש רז"ל, חייב אינו לבסומי בפוריא,
 עד שלא ידע בין אורו המן לברוך מרדכי בו.
 הכונה הוא, כי לעולם חוץ הקליפה, יש ניצוץ
 של קדושה המאיר בתוכה, ומחיה אותה. ולכן

צריך לומר ברוך המן, להמשיך אל הניצוץ שהוא
 אור, ולכן צריך לומר בלא כונה, אחר שהוא
 שיכור ויצא מדעתו, שאם יהיה ח"ו בכונה,
 יאיר גם אל הקליפה ח"ו.
 כל מאן דארח כהוהא תנא (של
 סקורות) כי סליק הוהא עמדה מהוהא מעלה
 עשו, וזה מברר לבניה כביריו למפלה
 למאריה, ואעבר מניה וחמא דיצה"ר, ולא
 הוה ליה אלא לבא חדא לקבל אבוה דבשמיא,
 בגין דקסרת תבירו דיצה"ר איהו.